

L'entrevista

"Tot i el prestigi que té el silenci, no podem viure en silenci"

Víctor Cucurull Gestor cultural

Ignasi Aragay

Podria viure sense música?

Jo no. I no sóc músic. Al llarg del dia, la gent sent molta música i n'escolta poca. Estem permanentment exposats a la música.

Com a gestor cultural amb especial dedicació a la música, ¿li ha passat mai pel cap muntar un Dia del Silenci?

Doncs sí. Es va estudiar la possibilitat de fer-lo a Barcelona, però finalment la idea no va tirar endavant. Seria una forma de fer valorar la música i, de passada, quedaria clar que, malgrat el prestigi del silenci, l'home no pot viure en silenci. Com tampoc pot viure al bosc, malgrat el prestigi del bosc. L'home ha de viure en comunitat, ha de parlar, s'ha d'expressar, s'ha de comunicar. Les persones hem de viure en societat, necessitem punts de trobada.

La música és un sector en crisi?

No, no. És un sector emergent. Les crisis que patim són de creixement. Amb la invenció de la ràdio s'havia d'acabar la música en viu; amb la invenció del tocadiscos, més o menys el mateix. Sempre estem davant una suposada mort anunciada. Però la veritat és que cada nova tecnologia ha portat més música a la gent i en millors condicions de qualitat. No és el mateix escoltar un disc de pedra o un casset que l'iPod.

Però els músics...

És que la música no és una qüestió només dels músics. La gent diu: "Oh, pobres músics!". Doncs no, pobres músics, pobres paletes i pobres tothom. No podem donar una visió corporativista de la música ni de la cultura en general. La seva importància està en relació amb la societat.

Però sí que cal una professionalització?

Esclar. Dels gestors culturals avui en actiu al nostre país, sóc el primer que em vaig professionalitzar. Ara ja és una professió reconeguda, que s'estudia a la universitat. Jo porto 32 anys en actiu. I com a organitzador de fites culturals, la cosa ja em ve d'abans. Tenia 13 anys quan vaig muntar un primer sarau: vaig organitzar un festival de la joventut a Rubí.

Quines van ser les primeres feines?

El 1976 La Caixa ens va encarregar, a un primer nucli de persones que teníem inquietuds socials i culturals, el seu pla d'acció cultural. Aviat vam veure que aquella era una oportunitat única: de

fet aleshores era l'única possibilitat real de fer acció a tot el país, incloses les Illes i Andorra, i exclòs el País Valencià, perquè La Caixa no hi tenia oficines. En aquells moments, l'acció cultural consistia a contractar un grup i que actués. Els vaig proposar de girar el mitjó: ja no es tractava d'anar a Barcelona a contractar un grup, sinó d'anar arreu a trobar quins grups hi havia i donar-los oportunitats. I va ser així com vam començar a fer un catàleg i a treballar en xarxa amb músics, gent de dansa, de teatre, d'arts plàstiques.

Quant va durar allò?

Dinou anys. Fins que es va acabar el 1994, vaig ser el director d'aquest pla. Després, la Fundació Societat i Cultura (Fusic), que ara dirigeixo, i que vam crear el 1979 aquell grup de què parlava, vam continuar amb la mateixa tasca.

Així doncs, què fa Fusic?

Hem fet teatre als instituts, ens vam associar al Live Music Now del Yehudi Menuhin per donar oportunitats als músics joves sorgits dels conservatoris, hem fet centenars de concerts a presons, hospitals, residències, escoles, pobles petits...

Avui dia això ja és normal.

Sí, sí, per sort. Lamentablement, en el plantejament general de l'educació no es té gaire present la importància del que és la formació artística en sentit ampli. I això passa quan avui els economistes diuen que per a l'èxit d'una persona o d'un grup humà és molt important que hi hagi capacitat d'innovar. Richard Florida ha explicat el lligam entre la capacitat d'innovació i la creativitat de les persones. On hi ha gent estimulada des del punt de vista de la creativitat, la societat tira endavant amb dinamisme. El model de capitalisme evolucionat basat en l'estratègia de creixement té un final. El planeta té límits. Per tant, aquesta capacitat creadora encara serà més important. El factor creixement deixarà de ser el motor del progrés; el progrés vindrà del creixement interior, de desenvolupar la sensibilitat personal, la creativitat més enllà del consum de béns materials. La cultura és això. A Alemanya, els instituts acaben a les dues del migdia i a la tarda tot són activitats creatives: música, teatre...

Catalunya és un país creatiu?

És un país amb moltes possibilitats però que, com que no té dret a decidir el seu futur, està molt mancat. El dret el tenim però no l'exercim. I les disfuncions cada cop són més clamoroses, i no només a nivell financer, d'infraestructures o de poder, sinó fins i tot de la vida personal.

Per cert, com li sona la música del finançament?

Doncs natural. Des d'Espanya són perfectament conscients del que volen i del que ens volen donar, que és ben poc. El que ens donin serà per por, i de por no els en fem gaire. I també em sembla normal que hi hagi dos milions d'independentistes, vista l'actitud que demostren.

Font:

<http://www.avui.cat>

<http://paper.avui.cat/article//dialeg//140889/tot/prestigi/te/silenci/no/podem/viure/silenci.html>